

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **D. B.**, zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2016, čj. KrÚ 65194/2016/ODSH/13, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 6. 9. 2017, čj. 36 A 5/2016 - 39,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Magistrát města Pardubic (dále jen „magistrát“) rozhodnutím ze dne 8 6. 2016, čj.: OSA/P-1700/15-D/66, uznal žalobce vinným ze spáchání dopravního přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu), kterého se měl žalobce dopustit z nedbalosti tím, že dne 6. 10. 2015 v době okolo 9.00 hodin, v obci Pardubice, na silnici I/36 na 24,9 km ve směru jízdy od obce Hradec Králové do centra obce Pardubice, jako řidič motorového vozidla tovární značky Opel, registrační značky X, řídil vozidlo rychlostí 79 km/h (po odečtení příslušné odchylky), přičemž nejvyšší dovolená rychlost byla v daném místě stanovená dopravní značkou č. B20a na 40 km/h., čímž překročil nejvyšší dovolenou

rychlost o 39 km/h. Za uvedené jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 3500 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl a potvrdil rozhodnutí magistrátu.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného žalobce brojil žalobou podanou u Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích (dále jen „krajský soud“), který ji jako nedůvodnou zamítl.

[3] Krajský soud uvedl, že jednání žalobce (resp. jeho obecného zmocněnce) bylo již v řízení před správními orgány ryze účelové a jako účelové vyhodnotil též jeho žalobní námitky. V reakci na ně dovodil, že skutkový stav věci byl zjištěn dostatečně a provedení dalších důkazů by bylo nadbytečné. S odkazem na rozhodnutí žalovaného krajský soud konstatoval, že správní orgány se s otázkou zavinění žalobce řádně vypořádaly; judikatura, na kterou žalobce odkazoval, na danou věc nedopadá. Krajský soud dále odmítl námitku „*absence ukotvení porušení povinnosti*“, neboť výrok rozhodnutí magistrátu je jednoznačný a aplikovaná zákonná ustanovení odpovídají zjištěnému skutkovému stavu věci. Podle krajského soudu správní orgány zohlednily při stanovení výše pokuty všechny podstatné skutečnosti a své závěry dostatečně zdůvodnily. Důvodnou krajský soud neshledal ani žalobní námitku, v níž žalobce vytýkal, že správní orgány neuvedly, jak zjistily, že místo, kde měla být rychlosti vozidla žalobce změřena, je obcí.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, v níž zejména namítal jeho nepřezkoumatelnost.

[5] Podle názoru stěžovatele krajský soud dostatečně nezdůvodnil, v čem shledal účelovost postupu jeho obecného zmocněnce (Ing. M. J.) a jak se to případně projevilo v nyní projednávané věci. V této souvislosti stěžovatel vznesl s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2015, čj. 1 As 175/2014 – 47, pochybnosti o nepodjatosti soudce krajského soudu, neboť obdobná vyjádření se podle stěžovatele objevují v jeho rozsudcích opakovaně, aniž by se v konkrétním případě objevilo účelové jednání Ing. J., anebo aniž by krajský soud na konkrétní účelové jednání jmenovaného poukazoval.

[6] Krajský soud dále podle stěžovatele neodůvodnil, z jakých důvodů považuje žalobní námitky za obstrukční a typizované; stěžovatel rozvedl, proč nelze jeho jednání (resp. jednání jeho zmocněnce) takto charakterizovat. Stěžovatel v této souvislosti také zdůraznil, že krajský soud na straně druhé konstatoval, že námitky stěžovatele typizované nejsou; v této části je napadený rozsudek nesrozumitelný.

[7] Dále stěžovatel vytkl, že krajský soud v rozporu se skutečností uvedl, že pokuta byla uložena na samé spodní hranici zákonné sazby. Stěžovatel rovněž namítl nezákonnost a nepřezkoumatelnost výše stanovené pokuty, a to zejména proto, že podle jeho názoru nebyla zohledněna všechna kritéria pro její vyměřování (především jednotlivé okolnosti přestupku a praxe rozhodujících správních orgánů).

pokračování

[8] Podle stěžovatele nebyl krajský soud oprávněn učinit úvahu, že „*sankce činila 3.500 Kč, mohla být uložena v rozmezí 2.500 až 5.000 Kč. Žalobce byl jen o 1 km/h pod horní hranicí limitu překročení rychlosti, tedy přicházela v úvahu pokuta v horním pásmu hranice*“; takovou úvahu byl oprávněn provést jen magistrát.

[9] Podle stěžovatele krajský soud rovněž nevypořádal námitku, že nebylo prokázáno a zdůvodněno, že měření rychlosti bylo provedeno v obci.

[10] Krajský soud rovněž nejasně vypořádal žalobní námitku stěžovatele, že v době měření neprobíhaly stavební práce, které měly být důvodem umístění dočasného označení – dopravní značky č. B20a; z napadeného rozsudku není ani zřejmé, co bylo důvodem umístění dotčeného dočasného označení.

[11] Stěžovatel také vytkl, že krajský soud nesprávně dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného, který rezignoval na vypořádání některých odvolacích námitek, je přezkoumatelné; zejména otázka zavinění nebyla žalovaným dostatečně vypořádána. Rozsudek krajského soudu, který se ztotožnil s nepřezkoumatelným rozhodnutím žalovaného, je tedy rovněž nepřezkoumatelný.

[12] Dle názoru stěžovatele je nedostatečný rovněž závěr krajského soudu o tom, že stěžovatelem v žalobě k otázce zavinění citovaná judikatura na projednávanou věc nedopadá, neboť krajský soud nepopsal, jak k tomuto závěru dospěl.

[13] Žalovaný se ztotožnil se závěry krajského soudu.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[14] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.); stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[15] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadený rozsudek krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Stěžovatel namítal především nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu. Nejvyšší správní soud ovšem napadený rozsudek neshledal nepřezkoumatelným, neboť krajský soud vypořádal všechny žalobní námitky a své závěry v dostatečném rozsahu odůvodnil (k otázce přezkoumatelnosti srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 28. 8. 2007, čj. 6 Ads 87/2006 - 36, publ. pod č. 1389/2007 Sb. NSS; rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[18] Krajskému soudu nelze v této souvislosti vyčítat, že v odůvodnění odkázal na obsah rozhodnutí žalovaného, s nímž se ztotožnil. Smyslem soudního přezkumu není stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto v případech shody názoru soudu a odůvodnění napadeného rozhodnutí může krajský soud odkazovat právě na toto odůvodnění (k tomu viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005 - 130, ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006 – 86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012 – 47).

[19] Stěžovatel ostatně v kasační stížnosti uvádí, v čem spatřuje nesprávnost posouzení provedeného krajským soudem, což by jistě nebylo možné, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. To, zda jsou postup a závěry krajského soudu a správních orgánů správné a zákonné, je předmětem posouzení dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2016, čj. 4 Azs 107/2016 - 25).

[20] Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit zejména kasační námitce, že krajský soud nevypořádal žalobní námitky vztahující se k údajné nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, který neměl řádně vypořádat všechny odvolací námitky.

[21] Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem konstatuje, že žalovaný dostatečným způsobem vypořádal všechny odvolací námitky. Skutečnost, že stěžovatel s jeho závěry nesouhlasí, není důvodem pro závěr o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného. Je nutné také podotknout, že není povinností žalovaného, aby jednotlivě reagoval na každou odvolací námitku, pokud z jeho rozhodnutí jako celku vyplývá, jak s jednotlivými námitkami naložil.

[22] Konkrétně k otázce zavinění žalovaný uvedl, že odvoláním napadené rozhodnutí magistrátu ve své výrokové části obsahuje formu zavinění. Magistrát ve výrokové části rozhodnutí konstatoval, že přestupek byl spáchán z nedbalosti, přičemž dále v rozhodnutí rozvedl, že stěžovatel jednal v nedbalosti nevědomé a při stanovení míry zavinění vycházel ze skutečnosti, že stěžovatel je držitelem řidičského oprávnění, v minulosti tedy musel prokázat znalost zákona o silničním provozu, a proto měl magistrát za to, že stěžovatel o povinnosti vyplývající mu z § 4 písm. c) zákona o silničním provozu vědět mohl a měl. K tomu Nejvyšší správní soud dodává, že z hlediska soudního přezkumu tvoří rozhodnutí správního orgánu prvního a druhého stupně jeden celek, a proto nedostatky jednoho rozhodnutí může zhojit rozhodnutí druhé (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2013, čj. 4 As 10/2012 – 48, či ze dne 17. 2. 2016, čj. 2 As 277/2015 – 44). Lze proto uzavřít, že z hlediska stanovení zavinění a jeho míry rozhodnutí správních orgánů obou stupňů obstojí, neboť je z nich patrno, proč stěžovatel o své povinnosti vědět mohl a měl. Není přitom ani nutnou povinností správních orgánů, aby ve výroku rozhodnutí uváděly, zda se jedná o nedbalost vědomou nebo nevědomou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, čj. 6 As 303/2016 – 37).

[23] Při vymezení místa spáchání přestupku vycházel magistrát z vyjádření pracovníka Ředitelství silnic a dálnic ze dne 24. 3. 2016, k němuž bylo připojeno rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 24. 9. 2015, kterým byla povolena uzavírka silnice č. I/ 36 za blíže specifikovaných podmínek, a ze stanovení přechodné úpravy provozu na

pozemních komunikacích ze dne 24. 9. 2015 včetně grafických příloh, dále z oznámení přestupku ze dne 6. 10. 2015, úředního záznamu ze dne 6. 10. 2015, výpovědi zasahujícího policisty nstržm. M. J. ze dne 5. 5. 2016 a z přiložené fotodokumentace. Z uvedených podkladů vyplynulo, že se stěžovatel dopustil přestupku v obci v místě, kde byla dopravní značkou č. B20a stanovena nejvyšší dovolená rychlost 40 km/h; v rozhodné době v tomto místě probíhaly stavební práce a bylo nutné zajistit bezpečnost a plynulost provozu. Nejvyšší správní soud konstatuje, že nelze vytýkat magistrátu, že se podrobně nezabýval skutečností, že přestupek byl spáchán v obci, stěžovatel v řízení před magistrátem v tomto ohledu ničeho nenamítal a tato skutečnost nebyla sporná; jednoznačně vyplývá z obsahu správního spisu, jak správně dovodil krajský soud.

[24] Nedůvodná je v této souvislosti rovněž námitka stěžovatele, že z rozsudku krajského soudu není zřejmé, co bylo důvodem umístění dočasného označení - dopravní značky č. B20a. Byly to probíhající stavební práce. Ostatně důvod umístění dočasného označení je pro rozhodnutí v této věci nepodstatný, neboť povinností stěžovatele bylo řídit se dopravní značkou č. B20a a nespekulovat nad tím, zda byla tato dopravní úprava provedena důvodně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, čj. 8 As 68/2009 – 83).

[25] Podle § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v relevantním znění (dále jen „zákon o přestupcích“), se při určení druhu sankce a její výměry přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení.

[26] Na přezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu je mimo jiné kladen požadavek, aby bylo seznatelné, jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, čj. 6 A 48/92 - 23, publ. pod č. 27/1994 SJS, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, čj. 9 As 66/2009 - 46). Řádné odůvodnění ukládané sankce v případě správního trestání (§ 12 odst. 1 zákona o přestupcích) je základním předpokladem pro přezkoumatelnost úvahy, kterou byl správní orgán při svém rozhodování o sankci veden. Ustanovení § 12 odst. 1 zákona o přestupcích obsahuje výčet hledisek, ke kterým je správní orgán povinen přihlédnout při stanovení druhu a výměry sankce. Správní orgán je povinen se při svých úvahách o konkrétní výši ukládané sankce těmito hledisky zabývat a srozumitelně a jednoznačně formulovat logické kroky, které jej ke stanovení konkrétní výše té které sankce vedly tak, aby odůvodnění její výše bylo následně soudem přezkoumatelné. Správní orgán je povinen se při ukládání sankce zabývat všemi hledisky, které zákon předpokládá, přesvědčivě odůvodnit, ke kterému hledisku přihlédl, a uvést, jaký vliv mělo toto hledisko na konečnou výši ukládané sankce (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, čj. 5 As 280/2016 – 23). Magistrát se na stranách 7 a 8 svého rozhodnutí podrobně zabýval všemi zákonnými kritérii pro uložení sankce, které náležité odůvodnil, a dostál tak zákonným předpokladům, jeho rozhodnutí je v tomto ohledu přezkoumatelné a není pravdou, že by tyto úvahy poprvé uváděl až krajský soud v napadeném rozsudku. Magistrát především přihlédl k tomu, že stěžovatel překročil rychlost o 39 km/h v místě, kde byla nejvyšší dovolená rychlost 40 km/h z důvodů sbíhání dvouproudé pozemní

komunikace v místě, kde docházelo k pozemně – stavebním pracím. Tímto značením měl být zajištěn bezpečný provoz na pozemních komunikacích a plynulost provozu. Tím, že stěžovatel nerespektoval umístěné dopravní značení, ohrozil životy a zdraví účastníků provozu na pozemních komunikacích a jejich majetek, neboť překročení nejvyšší dovolené rychlosti může mít za následek zpomalení reakcí stěžovatele na situaci, která může v provozu na pozemních komunikacích nastat. Magistrát dále přihlédl k tomu, že stěžovatel se v posledních třech letech dopustil dopravního přestupku, který rovněž spočíval v překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Ve prospěch stěžovatele magistrát přihlédl ke skutečnosti, že v konečném důsledku nebyla způsobena dopravní nehoda, nevznikla újma na zdraví a životech ani majetku. V rozhodnutí se magistrát rovněž zabýval mírou zavinění, jak již bylo uvedeno. Žalovaný a následně krajský soud se s těmito závěry ztotožnili. Nejvyšší správní soud konstatuje, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů (jakož i rozsudek krajského soudu) jsou také v tomto směru přezkoumatelná, s jejich závěry se ztotožňuje a v podrobnostech na ně odkazuje.

[27] K námitkám stěžovatele dále Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský soud se sice explicitně nezabýval žalobní námitkou, že při stanovení výše sankce měla být popsána a zohledněna také správní praxe, ale jeho postup nelze považovat za pochybení, které by mohlo mít za následek nezákonnost jeho rozsudku. Uvedenou námitku totiž stěžovatel vznesl pouze v obecné rovině a neuvedl, v čem by se případně měly správní orgány v jeho věci od své rozhodovací praxe odklonit. Není přitom bez dalšího povinností správních orgánů v každém jednotlivém případě svou rozhodovací praxi podrobně popisovat.

[28] K výši uložené pokuty krajský soud uvedl, že „*sankce činila 3.500 Kč, mohla být uložena v rozmezí 2.500 až 5.000 Kč. Žalobce byl jen o 1 km/h pod horní hranicí limitu překročení rychlosti, tedy přicházela v úvahu pokuta v horním pásmu hranice*“. Námitka stěžovatele, že krajský soud konstatoval, že pokuta byla uložena na samé spodní hranici rozmezí pokuty a tento závěr nebyl odůvodněn, je tedy mylná; krajský soud nic takového neuvedl. Citovanou úvahu přitom byl nepochybně oprávněn provést nejen magistrát, ale také krajský soud, který jeho rozhodnutí, jakož i rozhodnutí žalovaného, přezkoumával.

[29] Namítá-li stěžovatel, že se krajský soud nevypořádal se žalobní námitkou zákazu dvojího přičítání, nelze ani této námitce přisvědčit. Otázkami stanovení výše pokuty se krajský soud zabýval na str. 7 a 8 svého rozsudku a z jeho odůvodnění je zřejmé, že porušení zákazu dvojího přičítání neshledal. Stěžovatel neustále operuje s údajem, že rychlost vozidla stěžovatele byla změřena v obci, ale pomíjí, že nebyl sankcionován za nedodržení nejvyšší dovolené rychlosti v obci, ale za překročení nejvyšší dovolené rychlosti stanovené dopravní značkou č. B20a. Ke skutečnosti, že se tak stalo v obci a mohlo potenciálně dojít k ohrožení ostatních účastníků silničního provozu, správní orgány přihlížely v rámci hodnocení společenské nebezpečnosti jednání stěžovatele a při stanovení výše pokuty. V tomto směru jim nelze ničeho vytknout; k porušení zákazu dvojího přičítání nedošlo.

[30] Nelze přisvědčit námitce stěžovatele, že krajský soud pochybil, pokud v napadeném rozsudku uvedl, že stěžovatelem citovaná judikatura na nyní projednávaný případ nedopadá. Z napadeného rozsudku je zjevné, z jakých důvodů nepovažoval krajský soud stěžovatelem „*okopírované pasáže jiných rozhodnutí NSS*“ za příléhavé. Krajský soud

posuzoval tuto konkrétní věc a konkrétní rozhodnutí správních orgánů, přičemž stěžovatelem odkazovaná rozhodnutí Nejvyššího správního případu vykazovala podle jeho názoru od této věci skutkové a právní odchylky, jak je zjevné z kontextu napadeného rozsudku. Ostatně ani v kasační stížnosti stěžovatel konkrétně neuvádí, proč by měla jím citovaná judikatura na nyní projednávanou věc dopadat.

[31] K námitce, že krajský soud nezdůvodnil, proč považuje postup obecného zmocněnce stěžovatele ve správním řízení za účelový a v čem shledává, že námitky stěžovatele jsou obstrukční a typizované, Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský soud nejprve zrekapituloval postup správních orgánů a stěžovatele (resp. jeho obecného zmocněnce) do podání žaloby a dále konstatoval, že stěžovatel byl či je zastoupen osobami, které zastupují osoby obviněné z přestupků ve více řízeních, jak je mu známo z jeho úřední činnosti. Postup těchto osob je přitom obecně veden cílem vyhnout se odpovědnosti za přestupek a námitky jimi uváděné již byly opakovaně použity v mnoha předchozích řízeních, v nichž byly vyhodnoceny jako nedůvodné. Na základě těchto důvodů považoval krajský soud tyto námitky za obstrukční a typizované. Nejvyšší správní soud tedy nemůže přisvědčit stěžovateli, že by krajský soud neuvedl v rozsudku úvahy, jimiž by zdůvodnil své závěry. Je nutné rovněž zdůraznit, že krajský soud se takto vyjádřil jen v obecné rovině a následně jednotlivé žalobní námitky vypořádal, jak výše rozvedeno. Konstatoval-li následně krajský soud, že stěžovatel nepoužívá na první pohled běžné typizované námitky, tyto však mají rysy jisté obecnosti, nečiní to jeho rozsudek vnitřně rozporný. Ani námitka stěžovatele v tomto směru vznesená tedy není důvodná.

[32] Stěžovatel v této souvislosti také namítl, že soudce krajského soudu byla podjatý, protože odůvodnil své rozhodnutí tím, že stěžovatele zastupoval konkrétní jmenovitě určený obecný zmocněnec a vyvodil z této skutečnosti pro něj negativní důsledky.

[33] Podle § 8 odst. 1 věta první s. ř. s. platí, že soudci jsou vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Nejvyšší správní soud pak ve své judikatuře upřesnil, že při rozhodování o možném vyloučení soudce dle § 8 s. ř. s. je třeba přihlížet i k subjektivním hlediskům (osobnímu přesvědčení) účastníků či soudce samotného, pro posouzení je však rozhodující hledisko objektivní (okolnosti zakládající pochybnost o soudcově nepodjatosti). Pokud jsou takové okolnosti zjištěny a pokud jejich vliv na nestrannost soudce nelze vyloučit, je soudce z projednávání a rozhodnutí věci vyloučen (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2010, čj. Nao 13/2010 - 68).

[34] V projednávané věci se soudce krajského soudu nad rámec nosných důvodů napadeného rozsudku poměrně značně věnoval kritice procesní strategie stěžovatele, resp. jeho zástupce. V rámci této kritiky uvedl, že stejnou procesní strategii zvolily i jiné osoby zastoupené týmž zástupcem. Tato skutečnost samozřejmě nemůže být kritériem pro rozhodování ve věci. Tuto kritiku však nelze vytrhávat z kontextu celého rozsudku krajského soudu a nelze z ní ani dovozovat podjatost soudce krajského soudu při posuzování stěžejních důvodů jeho rozsudku, které jsou zdůvodněny v souladu s požadavky práva na spravedlivý proces. Podle názoru Nejvyššího správního soudu proto

soudce krajského soudu nezdůvodnil svůj rozsudek tím, že stěžovatele zastupoval konkrétní jmenovitě určený zástupce (resp. zástupci) a nevyvodil z této skutečnosti pro stěžovatele negativní důsledky, jak stěžovatel tvrdí. Lze proto vyloučit existenci jakýchkoliv objektivních okolností zakládajících pochybnosti o nepodjatosti soudce krajského soudu, které by měly skutečný vliv na jeho nestrannost. Soudce krajského soudu tak nebyl z rozhodování ve věci vyloučen (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2015, čj. 1 As 175/2014 – 47).

IV. Závěr a náklady řízení

[35] Nejvyšší správní soud proto zamítl kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s.

[36] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému pak v řízení nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. října 2018

Ondřej Mrákota
předseda senátu